

Arrest

nr. 253 607 van 28 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en M. GREGOIRE
Mont Saint Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BRAUN *loco* advocaat D. ANDRIEN en advocaat M. GREGOIRE en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 8 augustus 2018 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 19 juli 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 december 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster op 19 november 2020 gehoord.

1.3. Op 7 december 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 december 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Caracas. U woonde samen met uw broer en uw zus bij uw moeder. U verhuisde steeds van het ene huis naar het andere in Venezuela. U had weinig contact met uw vader. U heeft nog een halfzus en een adoptiebroer bij uw vader. Uw broer woont in Ecuador, uw zus in Caracas, uw halfzus in Peru en uw adoptiebroer verblijft ook in Venezuela. Uw vader heeft zowel de Colombiaanse als de Venezolaanse nationaliteit. U trouwde in 2004 met een Amerikaan en verhuisde naar Virginia in de Verenigde Staten van Amerika (VSA). Uw relatie liep op de klippen en u keerde terug naar Venezuela in 2006. U kreeg in 2007 een zoon die momenteel bij de familie van zijn vader verblijft in Venezuela. U deed verschillende jobs en slaagde er in een eigen huis te kopen.

De economische situatie in Venezuela is slecht en u werd meermaals overvallen. U nam soms deel aan politieke manifestaties omdat u dan voordelen kreeg bij het kopen van eten.

Een tijdje voor uw vertrek leerde u een Belgische man kennen via het internet. U begon een relatie met hem en hij regelde tickets en een visum voor u. U reisde via Colombia en Ecuador waar u telkens een week verbleef om familie te bezoeken. U kwam aan in België op 8 augustus 2018. Uw relatie draaide op niets uit en u besliste een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 19 juli 2019.

U stuurt geld op naar Venezuela om uw familie te onderhouden. Bij terugkeer vreest u in de armoede te belanden en geen middelen te hebben om uw familie te onderhouden. U vreest dat u zich geen medische zorg zal kunnen veroorloven omwille van problemen met uw rug.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort en identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Uit uw aangehaalde asielmotieven kan immers geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u het land verliet omdat u bij uw toenmalige vriend wilde zijn die in België woont. Hij regelde uw reis en u nam de tijd om onderweg familie te bezoeken in Peru en Colombia (CGVS, p. 9 en p. 12).

Een wens om bij uw geliefde te zijn houdt echter geen verband met de criteria van de e Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, en evenmin met de definitie van subsidiaire bescherming. Het moet bovendien worden opgemerkt dat u pas een jaar na uw aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Gevraagd waarom u zo lang wachtte, verklaarde u dat u niet wist

dat het mogelijk was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verklaarde ook dat u hier enkel een tijd wilde werken en dan zou terugkeren naar Venezuela (CGVS, p. 11). Dit gedrag wijst er niet op dat u een nood had aan internationale bescherming.

Verder verklaarde u dat u meermaals werd overvallen in Venezuela, maar dat u nooit bedreigd of persoonlijk geïdoleerd werd (CGVS, p. 10). Hieruit blijkt dat de gebeurtenissen die u meemaakte spijtige illustraties zijn van de algemene (veiligheids-) situatie in Venezuela. Er zijn geen indicaties dat u in de toekomst opnieuw slachtoffer zou worden van dergelijke gebeurtenissen. Hoe dan ook is een diefstal of overval waarvan u toevallig slachtoffer werd niet voldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde nog dat u meermaals deelnam aan politieke manifestaties omdat u op die manier voordelen kreeg bij het kopen van eten en andere levensmiddelen. U moest toen de regeringspartij steunen (CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u hierdoor problemen ondervond of geïdoleerd werd omwille van uw politieke activiteiten. Deze manifestaties dateren van ongeveer 7 jaar geleden. Toen u besepte dat zij u niet veel voordeel brachten stopte u ermee (CGVS, p. 10). Gezien u hierna geen problemen ondervond als gevolg van deze politieke activiteiten, kan hier geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Ook bij terugkeer vreest u de algemene onveilige situatie en de economische problemen (CGVS, p. 13). Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u er steeds in slaagde om niet in armoede te belanden door verschillende jobs uit te oefenen (CGVS, p. 10). U kon bovendien ook een huis kopen dat nog steeds in uw bezit is (CGVS, p. 11). Daarnaast heeft u contact met uw familieleden die zich in Venezuela en omliggende landen bevinden (CGVS, p. 7 en p. 12).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U bracht uw identiteitskaart en paspoort mee, die hoogstens uw nationaliteit, identiteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster is vooreerst van mening dat haar de vluchtelingenstatus moet worden toegekend omdat zij vervolgd werd op grond van haar politieke overtuiging. Verzoekster werd immers gedwongen om deel te nemen aan politieke activiteiten, haar stem uit te brengen en petitie voor de partij van Chavez te ondertekenen om primaire hulpbronnen te krijgen (voedsel, gezondheidszorg, water). De verplichting om deel te nemen aan politieke activiteiten om materiële bijstand te ontvangen is een vervolging die een schending van de mensenrechten vormt in de zin van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie. De verwerende partij betwist niet dat verzoekster heeft deelgenomen aan demonstraties om zich te kunnen voeden, noch wordt de realiteit van deze chantagepraktijk betwist, hierdoor moet de bewijslast worden omgekeerd en het is aan de verwerende partij om aan te tonen dat zij niet gedwongen zal worden om deze vervolging te herbeleven, op grond van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Door deel te nemen aan deze gebeurtenissen heeft verzoekster haar leven gerisiceerd, er werd geen concreet onderzoek gedaan naar de risico's van haar deelname aan deze betogingen. De verklaringen van verzoekster worden bevestigd door verschillende betrouwbare bronnen, verzoekster verwijst in dit verband naar "*Réponses aux demandes d'information. Ven106030.F*" van de Commission de l'immigration et du statut de réfugié du Canada van 19 december 2017 en het rapport van Human Rights Watch "*World Report 2020. Venezuela. Events of 2019*".

Verzoekster wijst er vervolgens op dat zij deel uitmaakt van een bepaalde sociale groep: ze werd meerdere malen onder bedreiging van een pistool overvallen en ze behoort tot de sociale groep van de kwetsbare vrouwen, ze bevond zich in een precarie situatie in Venezuela: haar moeder werkte niet en haar vader stierf aan kanker waarvoor hij niet de nodige zorg kreeg, ook haar familie bevindt zich in een precarie situatie. Het geweld tegen vrouwen in Venezuela is wijdverbreid en weinig klachten leiden tot veroordelingen. Als vrouw wordt een sollicitant ook gediscrimineerd bij het vinden van een job en de humanitaire crisis in Venezuela treft vooral vrouwen.

Vervolgens geeft verzoekster een uiteenzetting over het gebrek aan bescherming door de Venezolaanse autoriteiten en de politie, ze wijst erop dat het Venezolaanse rechtssysteem niet onafhankelijk en niet onpartijdig is. Verzoekster stelt dat het duidelijk is dat de autoriteiten niet optreden om personen bij te staan die weigeren deel te nemen aan politieke activiteiten, gezien verzoekster gechanteerd werd door colectivos die voor deze autoriteiten werken. Bovendien loopt verzoekster als vrouw een verhoogd risico om geen bijstand van de Venezolaanse autoriteiten te ontvangen en door hen te worden mishandeld.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus merkt verzoekster op dat haar situatie getuigt van individuele omstandigheden die internationale bescherming vereisen: ze kon geen essentiële goederen en diensten ontvangen als ze weigerde deel te nemen aan politieke activiteiten. De situatie in Venezuela is zeer precar, er zijn water en elektriciteitsstoringen, het gezondheidssysteem is gebrekkig, Human Rights Watch schetst in zijn reeds vermeld rapport de moeilijke humanitaire situatie die zelfs een noodsituatie is. Ook de maatregelen om het coronavirus te bestrijden zijn onmogelijk in Venezuela, dit blijkt uit een artikel van Human Rights Watch van maart 2020 "*L'accès à l'eau est un élément vital de la réponse au COVID-19*".

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen nieuwe stavingstukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat uit haar asielmotieven immers geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid: (i) uit haar verklaringen blijkt dat zij Venezuela verliet omdat zij bij haar toenmalige vriend wilde zijn die in België woont, hij regelde haar reis, deze wens om bij haar geliefde te zijn, houdt echter geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie en evenmin met de definitie van de subsidiaire bescherming, bovendien diende verzoekster pas een jaar na haar aankomst in België een verzoek in, verzoekster verklaarde dat ze niet wist dat dit mogelijk was en dat ze hier enkel een tijd wilde werken en dan zou terugkeren naar Venezuela, dit gedrag wijst er niet op dat ze een nood heeft aan internationale bescherming (ii) een diefstal of overval waarbij verzoekster niet bedreigd of persoonlijk gevisieerd werd zijn spijtige illustraties van de algemene veiligheidssituatie en onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken (iii) verzoekster nam deel aan politieke manifestaties omdat ze op die manier voordelen kreeg bij het kopen van eten en andere levensmiddelen, uit haar verklaringen blijkt niet dat ze hierdoor problemen ondervond of gevisieerd werd, deze manifestaties dateren van zeven jaar geleden, toen ze beseftte dat ze niet veel voordeel brachten, stopte ze ermee, hierna kende ze geen problemen zodat hier geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid (iv) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat de verzoeker om internationale bescherming concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen, uit beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon die in Venezuela woont, in precare omstandigheden leeft, uit verzoeksters verklaringen kan niet worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela zodanig is dat verzoekster persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt, bijgevolg kan niet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, inzake haar medische problemen behoort de beoordeling van deze problematiek tot de exclusieve bevoegdheid van de DVZ (v) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat het overgrote deel van de slachtoffers van geweld in Venezuela, hiervan slachtoffer zijn als gevolg van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is, er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoekster bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Venezuela de algemene onveilige situatie, de economische problemen en een tekort aan medische zorgen.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een geponde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat terecht wordt vastgesteld dat verzoeksters wens om bij haar Belgische vriend te zijn, geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekster verklaarde immers dat ze, naast de economische situatie in haar land, naar België kwam om haar vriend te ontmoeten: *"Ik heb iemand leren kennen, een man op de site latino cupid america. We waren een tijd aan het praten en verleiden, versieren. Met de technologie, via internet. Hij stelde mij voor om naar hier te komen, hij kwam heel aangenaam over toen. Hij kocht de tickets en regelde mijn visum hier en stuurde het met de post op. Ik moest niet naar de ambassade gaan in mijn land ofzo. Ik moest enkel mijn spullen pakken en naar hier komen. Toen ik hier was draaide het niet uit hoe ik dacht dat het zou gaan. Ik leerde die man kennen bij wie ik nu woon".* (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). *"U zei daarnet dat u het land verliet met hulp van een man die u via internet leerde kennen. Verliet u toen het land omwille van problemen of omdat u bij die man kon zijn? Voor beide redenen, ze droegen er beiden toe dat ik naar hier kwam"* (ibidem, p. 11).

Verzoekster heeft dan bijna een jaar na haar aankomst in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. Het laten verstrijken van zo'n termijn wijst niet op een dringende nood aan bescherming, dit gedrag van verzoekster is dus een negatieve indicatie voor de ernst van haar asielverzoek.

Daarnaast stelde verzoekster dat zij naar België kwam om te werken en te sparen en zo haar familie te helpen: *"Ik had ook nooit gedacht om hier te blijven. Ik had het idee niet om voor altijd te blijven. Ik dacht ok ik ga voor een jaar of twee drie te werken, geld te sparen en dan terugkomen om een goede zaak te kunnen opzetten. Ik kan niet sparen omdat ik het geld meteen moet uitgeven: het geld dat ik voor ogen had kan ik niet sparen. Daarom wil ik hier legaal kunnen werken om zo mijn brood te verdienen en de mensen die ik graag zie te kunnen helpen"* (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11). De Raad merkt op dat ook deze motieven, het sparen om dan in het land van herkomst een zaak op te starten of het financieel onderhouden van haar familie, geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de definitie van de subsidiaire bescherming.

In het verzoekschrift gaat verzoekster niet in op deze elementen. Gelet op deze elementen stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging of omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, of dat zij hierdoor bij terugkeer zulk een vrees moet hebben of risico zal lopen.

2.3.4.4. Uit verzoeksters verklaringen blijkt ook dat zij in het verleden deelgenomen heeft aan politieke manifestaties en daarmee gestopt is. Verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat het moeilijker was om eten te krijgen als je geen lid bent van een politieke partij, je moet lid zijn om zo eten te kunnen krijgen aan een niet al te hoge prijs. Als je niet meewerkt met de partij dan krijg je ook niet de voordelen. Verzoekster verklaarde: *"ik moest naar manifestaties gaan, mij kleden alsof ik voor de regering was en daar te manifesteren en te zeggen dat de regering het goed doet. Als ik dat deed dan kreeg ik goedkope eten en vb operaties vb aan de tanden dan kreeg je voordelen als je toonde dat je meedeed met de politieke partij; als je dat niet deed kon je ook eten krijgen maar dan was het duurder en was je op jezelf aangewezen"* (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10). Verzoekster verklaarde verder ook dat de voorzitter van een vereniging van burens bij de mensen langsging en hen een appartement of huis beloofde indien ze deelnamen aan manifestaties. Verzoekster stelde: *"maar er kwam uiteindelijk niets van in huis. Ze verplichtten je om te stemmen voor de politieke partij en als je dat niet deed dan kreeg je geen enkel voordeel, ik deed dat wel om voor de partij van Chavez te stemmen toen hij nog leefde. Daarna deed ik dat niet meer en toen ik naar mijn eigen huis verhuisde toen stemde ik altijd voor de oppositie maar het was dezelfde situatie. Hoe vaak nam u zo deel aan een manifestatie? Ik weet niet het precieze aantal, meer dan tien keer. Wanneer was de laatste keer? Ik weet het niet precies, de president is 5 of 6 jaar geleden gestorven, hij was toen 6 en nu 13 dus ongeveer 7 jaar geleden."* (ibidem, p. 10).

Verzoekster legde ook uit dat ze gedelegeerde was voor voeding en dat ze haar formulieren gaven waarvoor ze een dag onderweg was zonder dat ze daar een vergoeding voor kreeg, ze deed het gratis en kreeg er geen loon voor (*ibidem*, p. 10). Op de vraag of verzoekster ooit problemen heeft gehad omdat ze dit deed, legde ze uit dat er altijd discussie was tussen oppositie en machthebber, dat ze op manifestaties was maar er steeds voor zorgde dat ze zich kon verschuilen, ze ging er naartoe zodat ze wisten dat ze er geweest was en dan probeerde ze discreet weg te gaan (*ibidem*, p. 11).

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dus dat haar deelname aan manifestaties dateert van zeven jaar geleden, dat ze er indertijd geen problemen door had en uit haar verklaringen blijkt nergens dat ze door het stopzetten van haar deelnames problemen heeft ondervonden. Verzoekster kan niet met goed gevolg voorhouden dat zij vervolgd werd omwille van haar politieke overtuiging.

De Raad stelt vast dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en de oorzaken ervan veelzijdig en complex zijn. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Zo is er geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de *colectivos*. Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v. ‘*targeted profiles*’ en p. 95-106 ‘*colectivos*’; COI Focus, p. 12-14). Daarbij worden zowel ‘*high profile*’ als ‘*low profile*’ activisten gevisieerd (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de *colectivos* daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

De landeninformatie (zie administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, rechtsplegingsdossier, stuk 9) bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen Ambtsbericht “*Venezuela 2020*” van juni 2020, p. 38-39 ‘*risico voor low-level demonstranten en opposanten*’, p. 59-60; EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52).

Uit de landeninformatie blijkt wel dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden, zodat het enkele feit dat verzoekster heeft deelgenomen aan betogingen in haar land niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De Raad herinnert er aan dat het op zich niet volstaat te stellen dat men onder een bepaald profiel valt om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Verzoekster slaagt er *in casu* echter niet in aannemelijk te maken dat zij persoonlijk werd gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten, dan wel dat zij persoonlijk zal worden gevisieerd bij een eventuele terugkeer naar Venezuela. Zoals reeds gesteld dateren haar deelnames aan (pro-regerings)manifestaties van zeven jaar geleden, heeft zij daardoor geen problemen gekend en blijkt uit

haar verklaringen niet dat ze problemen heeft gekend toen ze daarmee gestopt is. Daarnaast wordt er ook op gewezen dat verzoekster al in België verblijft sinds augustus 2018.

In het verzoekschrift stelt verzoekster dat zij gedwongen werd om deel te nemen aan politieke activiteiten om toegang te krijgen tot primaire hulpbronnen, uit verzoeksters verklaringen zoals hierboven weergegeven, blijkt echter dat ze dan goedkoper eten kreeg en goedkopere medische zorgen, maar ook dat *“als je dat niet deed kon je ook eten krijgen maar dan was het duurder en was je op jezelf aangewezen”*. Verzoekster bleef dus niet verstoken van voeding of medische zorgen, het was dan gewoon niet zo goedkoop, bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen nergens dat zij “gedwongen” werd om deel te nemen aan manifestaties. Zij werd dus niet verplicht om deel te nemen aan politieke activiteiten zodat haar uiteenzetting in dit verband in het verzoekschrift feitelijke grondslag mist.

Waar verzoekster aanvoert dat de bewijslast omgekeerd moet worden en dat de verwerende partij moet aantonen dat zij niet gedwongen zal worden om die vervolging te herbeleven, merkt de Raad op dat verzoekster zelf verklaarde dat haar deelname aan manifestaties dateert van zeven jaar geleden. Verzoekster heeft dus nog zeven jaar ongestoord in Venezuela kunnen leven zonder dat zij opnieuw moest deelnemen aan pro-regeringsmanifestaties. In artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.4.5. Waar verzoekster erop wijst dat zij tot een sociale groep behoort met name deze van kwetsbare vrouwen, herhaalt de Raad dat het louter verwijzen naar een risicoprofiel op zich niet volstaat om een individueel en objectief risico vast te stellen en dat dit *in concreto* dient te worden aangetoond, waartoe verzoekster echter in gebreke blijft. Zij komt immers niet verder dan het verwijzen naar algemene informatie die evenwel geen betrekking heeft op haar persoon. Uit haar verklaringen blijkt nergens dat zij omwille van haar vrouw-zijn problemen kende in Venezuela. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd.

2.3.4.6. Inzake de overvallen die verzoekster meemaakte, blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij inzake de algemene onveiligheid bevestigde dat ze niet geïsoleerd of bedreigd werd (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10). Ze verklaarde dat in Venezuela het gevaar op de loer ligt, mensen zijn wanhopig en stelen alles, ze werd al meer dan 15 keer beroofd, op de bus werd haar handtas gestolen en vier à vijf weken erna overkwam haar hetzelfde (*ibidem*, p. 13). Hieruit blijkt geen persoonlijk geïsoleerd zijn en de Raad sluit zich aan bij het motief dat een diefstal of overval waarvan verzoekster toevallig het slachtoffer wordt, hoe dan ook niet voldoende zwaarwichtig is om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

2.3.4.7. Waar verzoekster ten slotte wijst op een gebrek aan bescherming door de Venezolaanse autoriteiten en de politie, de niet-onafhankelijkheid en partijdigheid van het Venezolaanse rechtssysteem, het niet optreden van de autoriteiten om personen bij te staan die weigeren deel te nemen aan politieke activiteiten en de chantage door colectivos die voor deze autoriteiten werken, wordt opgemerkt dat uit het bovenstaande reeds is gebleken dat verzoeksters motieven om Venezuela te verlaten geen verband houden met de Vluchtelingenconventie of met de criteria van de subsidiaire bescherming en dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een politiek profiel heeft als gevolg waarvan zij vervolgd werd of zou worden.

Ter zitting merkt de advocaat van verzoekster ten slotte nog op dat verzoekster psychologische problemen heeft. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoekster hierover niets heeft vermeld in het verzoekschrift, dat zij ter zitting geen stukken in dit verband voorlegt en dat de Raad vaststelt dat uit het gehoorverslag nergens blijkt dat verzoekster moeite had met het beantwoorden van de vragen of dat zij melding heeft gemaakt van problemen in dit verband. De vage en niet gestaafde verwijzing naar psychologische problemen doet bijgevolg geen afbreuk aan het voorgaande en aan het volgende.

2.3.4.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.5.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geveesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

2.3.5.2.1. Voor zover verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer.

2.3.5.2.2. Verzoekster poogt verder ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen door te wijzen op de schrijnende en mensonterende situatie in Venezuela en het feit dat de overheid er niet in slaagt om de broodnodige basisnoden te lenigen en

verwijst daarbij naar het rapport van Human Rights Watch *“World Report 2020. Venezuela. Events of 2019”*.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”(eigen onderlijnen).

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekster toont immers, door de verwijzingen naar algemene rapporten en artikels die geen betrekking hebben op haar persoon, niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de opmerking in het verzoekschrift dat dateert van 7 januari 2021 dat haar vader overleden is aan kanker waarvoor hij niet de nodige zorgen kreeg, niet wordt gestaafd door een attest van overlijden en dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud op 19 november 2020 nog vermeldde dat ze *“drie dagen geleden”* vernam dat haar vader kanker heeft, dat ze hem geld heeft opgestuurd om de onderzoeken te kunnen doen en dat ze de resultaten afwachten, dat het kanker is maar dat ze niet wisten dat het vergevorderd was (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.

7). Hieruit blijkt dus dat, als verzoeksters vader intussen zou zijn overleden, dit te wijten kan zijn aan het vergevorderd stadium van zijn aandoening en niet aan een gebrek aan medische zorgen.

Waar verzoekster wijst op haar eigen medische problematiek sluit de Raad zich aan bij het motief van de bestreden beslissing: *“In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.”*

Verzoekster verwijst naar een artikel van Human Rights Watch van maart 2020 over de coronapandemie in Venezuela en de moeilijkheden om de basismaatregelen zoals handen wassen en afstand houden op te volgen. De Raad merkt op dat de COVID-19 pandemie niet afkomstig is van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door één van hen wordt veroorzaakt. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder meent de Raad dat het betoog van verzoekster over het risico dat zij zou lopen op besmetting met het coronavirus en over het gebrek aan toegang tot voldoende gezondheidszorg na dergelijke besmetting louter hypothetisch is.

2.3.5.3. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela reeds geruime tijd wordt geconfronteerd met een enorme politieke, economische en sociale crisis en geldt als één van de gewelddadigste landen in de wereld. Zo bleef Venezuela ook in 2019 één van de landen met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door Observatoria Venezolano de Violencia (OVV) stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij een percentage van 60,3 per 100.000 inwoners. Het OVV registreert drie soorten van gewelddadige overlijdens, namelijk overlijdens als gevolg van crimineel geweld (6.588 in 2019), overlijdens als gevolg van politieel geweld (5.286 in 2019) en gewelddadige overlijdens die nog in onderzoek zijn (4.632 in 2019) (COI Focus 15 mei 2020, p. 16-17).

Het geweld in Venezuela is wijdverspreid en de oorzaken ervan zijn veelzijdig en complex. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Het geweld in Venezuela wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *colectivos* die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de “COI Focus – Venezuela Situatieschets” van 15 mei 2020 blijkt dat door de aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht verloren hebben en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem gewapende groeperingen het ontstane vacuüm hebben ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de beschikbare informatie tot gevolg dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolívar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveld-organisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus “Venezuela. Situatieschets”, 15 mei 2020, p. 26-34; EASO “Venezuela Country Focus”, augustus 2020, p. 20-21, 76-94).

De Raad stelt vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan.

Verzoekster verklaart afkomstig te zijn uit de hoofdstad Caracas maar op veel verschillende plaatsen te hebben gewoond, ze heeft een huis in het dorp San Francisco Decare in de deelstaat Aragua (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5), haar moeder woont in de deelstaat Carabobo en haar vader in de deelstaat Portuguesa (*ibidem*, p. 7). Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoeksters regio waar zij het laatst verbleef en een huis heeft, namelijk de deelstaat Aragua, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Aragua, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.5.4. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET